

Arrest

nr. 205 414 van 18 juni 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 19 mei 2015 wordt de beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.03.2015 werd ingediend door :

D., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Guinee

geboren te Conakry op (...) 1984

adres: (...) 1700 DILBEEK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 04.06.2013 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op 20.02.2014 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 04.11.2014, datum waarop hij voor de derde maal asiel aanvroeg. Deze aanvraag werd afgesloten op 26.01.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk drie jaar en tien maanden voor de eerste, acht maanden voor de tweede en drie maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw N. A. V. (R.R. ...), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.”

Ook het feit dat zij intussen samen een kindje hebben, D. D. K. (R.R. ...), vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Deze verplichting houdt enkel een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. . In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene

vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, er werd hem op 11.06.2013 en 03.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verwijst verder nog naar de actuele toestand in het land van herkomst en stelt dat dit geen verdere uitleg behoeft. Echter, betrokkene laat na te verduidelijken op welke wijze de actuele toestand een terugkeer verhindert. Bovendien merken we op dat beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene reeds goed Nederlands zou spreken, dat hij daartoe lessen gevolgd zou hebben, dat hij kan, wil en zal voorzien in zijn levensonderhoud, dat hij een grote vrienden en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen zou hebben gemaakt, dat er aan zijn integratie geenzins getwijfeld zou kunnen worden en dat hij deelcertificatne van Nederlandse taallessen voorlegt, evenals verschillende arbeidscontracten en loonfiches evenals een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“6. Les moyens invoqués à l'appui du recours

Premier Moyen pris de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'article 3 de la CEDH
Violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980

En ce que la partie adverse déclare la requête irrecevable au motif que les éléments invoqués par Monsieur D. ne constituent pas une circonstance exceptionnelle ;

Alors que la jurisprudence, constante en matière de droit au séjour pour certaines catégories de personnes étrangères, définit les circonstances exceptionnelles comme étant celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » ;(CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000 ; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002 ; CE arrêt n° 93760 du 6 mars 2001, RDE, n° 113, p.217 ; CCE n° 9.628 du 9 avril 2008 ; CCE n° 5.616 du 10 janvier 2008 ; CCE n° 7.722 du 22 février 2008))

Qu'est une circonstance exceptionnelle, toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour ; (CE, arrêt n° 74880 du 30 juin 1998, RDE, 1998, p. 229)

Que, dans le cas d'espèce, Monsieur D. a évoqué les éléments suivants :

- *ses attaches véritables avec la Belgique ;*
- *son intégration ;*
- *mais aussi et surtout l'existence de sa vie privée et familiale avec sa compagne et leur petite fille ;*

Que ces éléments constituent bien des circonstances exceptionnelles autorisant le requérant à introduire une demande d'autorisation de séjour à partir du territoire du Royaume ;

Qu'il s'agit d'éléments correspondant à la définition : « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » ;(CE n° 105.622, 17 avril 2002 ; CE n° 109.338, 15 juillet 2002, RDE, 2002 n° 119, pp 432-433 ; CCE, n° 5.498, 8 janvier 2008)

Que ce sont là des éléments correspondant à ce que la Ministre sous-entendait par circonstances exceptionnelles à savoir des situations alarmantes méritant d'être traitées avec humanité ;

Qu'il s'agit dès lors d'une situation qui nécessite d'être traitée avec humanité et qui rentre donc très bien dans le cadre légal de l'article 9 bis ;

Que justement l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles : « Considérant que , contrairement à ce que soutient la partie adverse, la loi du 15 décembre 1980 n'interdit nullement à un étranger d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de ladite loi, alors qu'il est en séjour irrégulier, voire sous le coup d'un ordre de quitter le territoire exécutoire ; que l'ordre de quitter le territoire attaqué ne peut être considéré comme un acte purement confirmatif d'un ordre de quitter le territoire antérieur que pour autant que la partie adverse n'ait pas réexaminé la situation du requérant et que bien entendu qu'elle n'ait pas ignoré les éléments nouveaux qui aurait été portés à sa connaissance » ; (CE, 15 juin 2005, n° 146.056)

Que l'illégalité de séjour d'un étranger n'empêche nullement de bénéficier d'une régularisation de séjour fondée sur l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 lequel « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » ;(CE n° 105.622, 17 avril 2002 ; CE n° 109.338, 15 juillet 2002, RDE, 2002 n° 119, pp 432-433 ; CCE, n° 5.498, 8 janvier 2008)

Que la jurisprudence du Conseil d'Etat a posé pour principe qu' «une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition, et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout

spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient » (CE, n° 58.869, 11ème Chambre, 01/04/1996, RDE, 1996, p. 742)
Qu'il y a lieu d'analyser dès lors cette circonstance exceptionnelle à la lumière de ce principe de proportionnalité qui commande qu'une obligation formelle de retour dans le pays d'origine ne soit pas imposée lorsque le prix à payer pour la personne à qui elle est imposée est démesurément lourd par rapport à l'avantage qui en découlerait pour l'Etat belge ;
Que cela est d'autant plus frappant en l'espèce vu l'impossibilité pour Monsieur D. de se rendre en Guinée vu la persistance de l'épidémie Ebola :
L'épidémie d'Ebola « persiste » en Guinée et en Sierra Leone
Le Monde.fr avec AFP | 07.06.2015
La Guinée a prorogé jusqu'à fin juin et étendu à de nouveaux départements, l'« urgence sanitaire renforcée » déclarée fin mars en raison de « la persistance » de l'épidémie d'Ebola dans le pays, a annoncé la présidence samedi 6 juin.
Selon son communiqué, la décision a été prise vendredi par le président guinéen Alpha Condé, qui a rencontré le même jour son homologue sierra-léonais Ernest Bai Koroma à Pamelap, localité située à la frontière entre les deux pays qui sont encore en proie au virus.
Le président Condé avait déclaré le 13 août 2014 « l'urgence sanitaire nationale » pour toute la Guinée, alors que l'épidémie y était hors de contrôle. Puis, le 28 mars 2015, il avait décrété « l'urgence sanitaire renforcée » pour 45 jours et cinq départements de l'Ouest et du Sud-Ouest, sur le littoral, où s'était déplacé son épicycle : Forécariah, Coyah, Kindia, Dubréka et Boffa. L'urgence sanitaire est désormais étendue à Boké, Kindia, Fria et Conakry...
Recrudescence de nouvelles infections
« A Kamsar (préfecture de Boké), des bâtiments publics ont été endommagés. A Tanéné (préfecture de Dubréka), une ambulance de la Direction préfectorale de la Santé (DPS) a été brûlée. Dans la préfecture de Fria, des partenaires de la réponse à Ebola ont été attaqués, entraînant l'intervention de la police », avait précisé dans un communiqué le chef de la Mission de l'ONU contre Ebola (UNMEER) dans le pays, Abdou Dieng.
Selon le dernier bilan de l'Organisation mondiale de la Santé (OMS) publié mercredi, et arrêté au 31 mai, l'épidémie d'Ebola a fait plus de 11 000 morts sur plus de 27 000 cas identifiés en Guinée, en Sierra Leone et au Liberia... »
La France en Guinée et en Sierra Leone
Ambassade de France à Conakry
Ebola : point de situation au 16 juin 2015
« Une épidémie de fièvre hémorragique virale Ebola sévit actuellement en Guinée et en Sierra Leone. En Guinée, plus de 3 500 cas ont été enregistrés depuis le début de l'épidémie. Malgré un déclin de la virulence de l'épidémie en Guinée, tout projet de déplacement, notamment professionnel, doit continuer de faire l'objet d'un contact préalable avec l'ambassade de France en Guinée. »
Qu'en effet, Monsieur D. ne peut se rendre en Guinée en vue d'y effectuer les démarches sous peine d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH ;
Qu'il doit dès lors pouvoir effectuer les démarches à partir du territoire du Royaume en vue de voir sa situation se régulariser ;
Que, si le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil d'Etat ne peut se substituer, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier tenant compte de tous les éléments propres au cas qui lui est soumis ; (CCE n° 7.839 du 26 février 2008 ; CCE n° 11.640 du 23 mai 2008 ; CCE n° 12.935 du 20 juin 2008)
Que tel n'est pas le cas en l'espèce ; la partie adverse a rejeté purement et simplement les éléments invoqués par le requérant, n'a nullement pris en compte ce principe de proportionnalité avant de rendre la décision litigieuse et a donc méconnu, par là, le fondement même de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ;
Qu'il y a lieu d'annuler la décision querrellée ;
Violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'erreur manifeste d'appréciation
En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur D. ;
Alors que Monsieur D. a versé à son dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces ;
Qu'en effet, il a mis l'accent sur son intégration mais aussi et surtout sur sa situation de vie privée et familiale avec sa compagne et leur petite fille ;

Qu'il s'agit bien là d'éléments qui doivent être considérés comme une circonstance exceptionnelle ;

Que la partie adverse se contente de rejeter tous ces éléments sans expliquer en quoi ils ne peuvent être retenus ; que la partie adverse n'apporte pas d'explication suffisante permettant à la requérante de comprendre pourquoi les éléments particulièrement visés par le requérant ont été déclarée irrecevables ; Que la partie adverse se contente de dire que les éléments avancés ne constituent pas des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis sans expliciter davantage ;

Que faut-il entendre par cela dès lors que l'article 9 bis lui-même ne contient aucune définition précise de ce qu'est une circonstance exceptionnelle ?

Que la partie adverse n'a nullement apprécié la situation toute particulière invoquée par Monsieur D. ;

Que l'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier ; qu'elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande ;

Qu'en outre, la décision querellée n'est dès lors pas adéquatement motivée et a été prise en violation des dispositions légales énoncées ci-avant ;

Que l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressée ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. » ;

Que, par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire ;

Qu'il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

Qu'en l'espèce, le rapport raisonnable fait défaut et la décision n'est nullement motivée comme il se doit ; la partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières de Monsieur D. ;

Que la décision doit dès lors être annulée ;”.

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Deuxième Moyen pris de la violation de l'article 8 de la CEDH

Que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Monsieur D. ;

Que l'Office des Etrangers, en rendant sa décision litigieuse, n'a pas manifesté le souci d'assurer un juste équilibre entre les intérêts en jeu ;

Qu'il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux :

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaquim (1999) ; Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

« Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

Que la partie adverse n'a pas procédé à cet examen attentif de la situation du requérant, de sa compagne et de leur petite fille ;

Que l'acte attaqué a été pris en violation des dispositions reprises au moyen ;

Qu'il convient, par conséquent, de l'annuler ;”

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde kan worden gesteld omtrent artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de schending ervan derhalve niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voormelde aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis*, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend

op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting met verwijzing naar rechtspraak omtrent het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Wat de concrete elementen betreft, verwijst hij naar zijn werkelijke banden met België, zijn integratie en benadrukt hij het privé- en familieleven met zijn partner en hun dochtertje. Naar zijn mening betreffen dit wel degelijk buitengewone omstandigheden die verzoeker toelaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen en die om een humanitaire behandeling vragen.

In de bestreden beslissing staat omtrent de integratie en de banden van verzoeker met België te lezen:

“Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

(...)

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene reeds goed Nederlands zou spreken, dat hij daartoe lessen gevolgd zou hebben, dat hij kan, wil en zal voorzien in zijn levensonderhoud, dat hij een grote vrienden en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen zou hebben gemaakt, dat er aan zijn integratie geenzins getwijfeld zou kunnen worden en dat hij deelcertificaten van Nederlandse taallessen voorlegt, evenals verschillende arbeidscontracten en loonfiches evenals een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met deze elementen. Uit de bestreden beslissing blijkt dit wel degelijk. In de beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen die hij opsomt behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Verzoeker verliest de verwijzing naar voormelde rechtspraak uit het oog. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in*

België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Waar verzoeker lijkt voor te houden dat geen aanvraag zou kunnen worden ingediend vanuit een illegaal verblijf, staat dit niet te lezen in de motieven van de bestreden beslissing. Wel motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, er werd hem op 11.06.2013 en 03.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”* Verzoeker gaat geenszins op concrete wijze in op deze motieven zodat deze niet worden weerlegd.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de aanwezigheid van zijn partner en zijn dochtertje, dit zowel als buitengewone omstandigheid als in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat, wat het gezinsleven als buitengewone omstandigheid betreft, in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw N. A. V. (R.R. ...), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.”

Ook het feit dat zij intussen samen een kindje hebben, D. D. K. (R.R. ...), vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Deze verplichting houdt enkel een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Bijgevolg heeft de gemachtigde gemotiveerd om welke reden de relatie met mevrouw N.A.V. die over een verblijfsrecht beschikt en de aanwezigheid van het kindje niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker gaat niet op concrete wijze in op deze motieven, hij beperkt zich meer bepaald tot een algemeen betoog waarbij hij aangeeft het niet eens te zijn met het feit dat zijn privé- en familieleven met zijn partner en dochtertje niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid en een verwijzing naar de door te voeren proportionaliteitstoets. Dit weerlegt het motief van de gemachtigde niet.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdende met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet kan bijgetreden worden waar hij voorhoudt dat er in de motivering geen rekening gehouden is met de aanwezigheid van de partner en het dochtertje. De Raad leest immers naast de redenen waarom voormelde elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, eveneens een motivering in het licht van de bescherming voorzien door artikel 8 van het EVRM: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. . In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”*

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, blijkt uit de beslissing dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van het gezinsleven wordt ook niet betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft aan dat de terugkeer geen breuk van familiale relaties betekent, doch enkel een eventuele tijdelijk verwijdering van het grondgebied, hetgeen verzoeker niet *in concreto* weerlegt.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker om een situatie van een eerste toelating tot verblijf gaat en geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoeker toonde op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

Waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staaft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonde. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verder verwijst verzoeker naar artikel 3 van het EVRM. In dit kader wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, niet stelt dat hij dient terug te keren naar Guinee.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.*

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

De gemachtigde is wel degelijk nagegaan of verzoeker elementen aanbracht in zijn aanvraag die kunnen wijzen op een miskennis van artikel 3 van het EVRM, doch hij was van mening dat dit niet het geval was.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de Ebola-epidemie. Hij citeert hieromtrent uit publicaties, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat deze dateren van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden. Overigens worden de stukken ook niet gevoegd aan het verzoekschrift.

De Raad herinnert er verder aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker weliswaar uit publicaties, doch beperkt hij zich opnieuw tot algemene beweringen dewelke hij niet toepast op zijn concrete situatie. Verzoeker toont niet aan dat sprake is van een dermate uitbraak van het virus dat hij louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade. De Raad is dan ook van oordeel dat de aangevoerde vrees voor besmetting louter hypothetisch is.

Gelet op het algemeen betoog van verzoeker blijkt niet, minstens toont verzoeker dit niet aan, dat er zich omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker. Hij laat na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat inderdaad geen definitie van wat een buitengewone omstandigheid concreet inhoudt en de gemachtigde van de staatssecretaris heeft terzake een ruime beoordelingsbevoegdheid. Samengevat moet *in casu* echter worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoeker toont met zijn betoog, waarin hij het tegendeel voorhoudt, evenals dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken en dat het proportionaliteitsbeginsel niet zou zijn gerespecteerd, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen en herformuleren

van elementen uit zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Ook toont verzoeker wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State betreft, niet aan dat hij zich in dezelfde omstandigheden zou bevinden. Daar waar hij met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende individueel onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN